

ACCIO SINDICAL

Órgan de la Federació Local de Sindicats i portanveu de la Comarca Alt Camp C. N. T.

ny III
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Paquet de 5 exemplars, a 25 cts. exemplar
Número solt, 30 cts. - Trimestre, 350 pessetes

Valls, Dijous 20 d'Octubre de 1938

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de B. Durruti, 44

Número 110

Primer, la retirada "totalitària" dels invasors de totes menes. Després, tot pacte possible ha de fonamentar-se en la reconeixença de la voluntat soberana del poble espanyol, lliurement expressada.

La posició de la República

No per sabuda deixa d'ésser interessant parlar esment de tant en tant en la digníssima posició de la República espanyola, sobretot pel que respecta a les relacions internacionals.

I en moments com els actuals, quan semblava que el descabre ofert a Múnic per les democràcies havia forçosament de determinar tota una caiguda correlativa de posicions més o més dignes, el fet que la República espanyola recordi al món amb paraules categòriques on es veia i on segueix disposada fins a les darreres conseqüències a trobar-se, té una força abrindadora i sorprendora immensa.

Ha estat en aquest sentit que el darrer discurs del doctor Negrin ha tingut la ressonància mundial que hom ha pogut comprovar, segurament molta més ressonància encara que la que tingué—tot i ésser tanta—aquell memorable discurs seu de la resistència, que va tenir la virtut de galvanitzar tant l'avantguarda com la reraguarda republicanes, aturant com per miracle la reculada de les nostres forces al front de l'Est i redreçant d'una manera meravellosa com un fantàstic alçaprem la moral caiguda de la reraguarda.

L'afirmació suprema de Negrin en el seu darrer discurs, quan anuncià que la República podia ésser exterminada amb tots els homes que la defensin i estant disposats a defensar-la, però que no capitularà mai, que no es prestarà mai a resolucions incompatibles amb la dignitat republicana i el dret internacional, per més que per a nosaltres ni per a ningú que hagi tingut fins ara ulls per a veure-hi, no hagi estat cap cosa nova, era necessari que fos feta i publicada per a que arribés a ésser coneguda de molta gent i ha produït un efecte pregoníssim en una extensa zona de l'opinió mundial.

Ha estat així com la posició nostra ha tornat a alçar-se potser més que mai davant del món amb força de símbol i claror d'exemple al·ligador i fins acusador d'una manera especialíssima per a les democràcies, però sobretot per als partits polítics i organitzacions d'esquerra, revolucionaris o proletaris.

Quan semblava que la marxa dels totalitaris vers la realització de la seva voluntat expansiva de conquesta i de domini, de fet consumat i fet consumat, no havia ja de trobar mai aturador, que no hi havia cap possibilitat que s'alçés al món cap força popular suficientment organitzada per a evitar que el que havia passat a Itàlia, a Àustria, a Alemanya, a tants d'altres llocs en més o menys grau, anés esdevenint a tot arreu, la República espanyola, per obra i gràcia d'una massa del poble que es va clavar al mig del carrer amb la ferma senyera de «No passaran», va sorprendre al món amb el també fet consumat de veure el feixisme no solament aturat sino empès a fer-se enrera, fins a tal punt que faria ja dos anys que no en quedaria ni rastre a Espanya sense l'ajut directe que el feixisme va rebre de diversos estats totalitaris i sense l'indirecte que potser encara més efectiu varen prestar-li les democràcies amb la seva no intervenció precisament a favor nostre.

I ara, novament, quan ja tothom tenia coll avall que després de la infàmia de Múnic respecte Txecoslovàquia, els quatre funests polítics internacionals podrien anar sent per una vessant davant la qual semblava demostrat que ja ningú no gosaria créuar-se, la República espanyola amb la seva decisió general i verbalment principalment per boca del Cap del Govern, ha tornat a fer témer el món amb una fermesa i una recordança, amb una paraula i una decisió que de moment han aturat en qui sap quins determinis es manegaven, almenys a tres de les famoses potències creadores funestes de contubernis.

PREGUNTES

Llegint aquests darrers temps les lletres que venim rebent dels companys que lluiten als fronts, hem pogut veure-hi en abundància les preguntes relatives a qüestions imperioses que han vingut atraient l'atenció de les multituds.

Allunyats dels centres normals de la vida ciutadana, separats de nosaltres per una mena d'aïlladors espirituals més que per la mateixa distància material, els companys combatents es troben, en tornar de cada batalla o de cada servei, amb una buidor d'informació i de comerç ideal que els dona frisança.

Reben noves de diverses maneres generalment sense il·lació, trencades, contradictòries, així com la premsa gairebé sempre mol endarrerida, no pas perquè no sigui tramesa als fronts al seu degut temps, sinó que essent que els combatents estan per un general a disposició dels desplaçaments que la guerra fa necessaris, de vegades passen uns dies entre la sortida del respectiu campament i el retorn al mateix i quan aquest s'efectua troben els lluitadors les lletres i la premsa rebuda mentre han estat de servei i per força han d'abundar els casos de fer ja, en trobar-les, alguns dies que varen arribar.

Això fa que, naturalment, l'esperit dels que tenen preocupacions d'ordre general i les obligacions referents a la nostra guerra, es revolti i amb l'afany de noves precises, ràpides i autoritzades, d'orientació clara, en una paraula, s'adreça als qui li sembla que les hi poden proporcionar, per mitjà de lletres curules de preguntes enrevessades moltes vegades, neguitejadores i apremiants.

I nosaltres, en atenció al que venim referint-nos, preguntem als organismes antifeixistes en general i als nostres en particular:

No es podria organitzar un servei d'informació per mitjà de circulars adreçades als combatents d'una forma directa i eficient per a que enssem que les rebessin el més depressa millor els servissin de la vertadera orientació que necessiten?

Creiem que fóra o podria ésser molt interessant.

Cal accelerar la construcció de refugis a la nostra ciutat

Diverses vegades, des de diferents llocs del nostre setmanari, hem insistit en la necessitat de procurar per tots els mitjans, que sigui un fet com més aviat millor la construcció dels refugis necessaris per a la protecció de la població civil vallencs en cas de bombardeig.

Fins ara, però, hem estat de desgràcia en el que fa referència a veure correspost degudament el nostre requeriment. Unes vegades al·legant la manca de braços i unes altres al·legant la manca de diners, el cert és que fins ara la nostra ciutat no ha conegut més que unes quantes raons amb les que preté justificar-se el no haver arribat encara a dur a cap una obra que, mentre dura la guerra, haurà d'ésser considerada com element vital de primera necessitat.

I no pretenem nosaltres negar veracitat a les raons abans esmentades. És possible que manquin braços, més ben dit, és possible que la manca de braços, sobretot del ram de construcció, degut a les consecutives mobilitzacions de treballadors del mateix, sigui una causa considerable que motiva la no construcció de refugis a Valls, així com també la manca de diners, sense els quals, naturalment, en la forma que segueixen desenvolupant-se les qüestions d'ordre econòmic, no hi ha possibilitats de fer gran cosa.

Amb tot, però, caldrà que tots contribuïm a resoldre en el possible aquest problema, per tal que l'inconvenient de la manca de braços i de diners sigui superat i puguin executar-se tots els refugis indispensables a la nostra ciutat.

En part creiem que ja està resolt o es tracta de resoldre sobretot pel que fa referència a l'aspecte econòmic, puix que sembla que han estat fixades amb caràcter més o menys general determinades quantitats a pagar per algunes empreses. Això pot ésser una solució momentània en la qüestió diners, però ens temem que no ho serà totalment i molt menys de manera definitiva.

En aquest problema, com en la majoria que afecten a la vida del poble en tot moment, però principalment en època de guerra, es parteix de la base mateixa, base falsa i sempre injusta, damunt la qual està bastit tot el règim capitalista i, com a conseqüència, el règim econòmic en general de la República espanyola en totes les seves múltiples expressions.

La solució fóra l'aportació obligatòria corresponent d'element treball per a tots els ciutadans sense excepció, sempre i quan, naturalment, es trobessin en condicions físiques que ho permetessin, i l'aportació econòmica indispensable proporcionalment, però això en vertadera justícia, a les possibilitats de cada ciutadà i de cada empresa o el que siga.

Imposar una quota-jornal a pagar en esforç o en metàl·lic, creient que la part metàl·lica permetrà llogar els esforços indispensables, sobre ésser insuficient, és absurd i injust. En un moment que un conjunt de gent està sense treball, pot pas ar i potser és millor fer que qui ja treballa —i qui sense treballar té mijans, encara més— dongui diners per a donar treball i medis de vida als parats.

Però quan el problema és també de manca de braços —almenys parats— és difícil creure que uns aniran a picar perquè no tindran diners per a pagar mentre d'altres amb una aportació d'equips pessetes estaran llestos, damunt que, si manquen braços en disposició, tampoc no es pot resoldre la qüestió només amb diners per molts que n'hi hagi.

I malgrat tot, és necessari i urgentíssim que es resolgui.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

El hombre es un forjador de maravillas. El cerebro y la voluntad, prodigiosamente desarrollados, le ponen en condiciones de realizar de modo logrado los más atrevidos ensueños. Nada parece imposible cuando pone a contribución sus admirables dotes intelectuales y morales.

Lo doloroso es que las aplicaciones de su fecundo ingenio dan la sensación neta del salvaje primitivo pertrechado con todos los elementos científicos de nuestro siglo. Hay que desarrollar un soberano esfuerzo para no dejarse ganar por el pesimismo. Sorprende nuestra capacidad creadora. Constituye motivo suficiente de legítimo orgullo la obra realizada por la humanidad a través del tiempo. Perseverancia. Actividad inteligente. Inquietud progresiva. Esfuerzo reiterado y consciente. Cada instante señala un descubrimiento, una aplicación nueva de las dispersas fuentes naturales. Máquinas. Artífices científicos. Creación. Pero, como si un genio maléfico nos inspirase, cada idea que felizmente se realiza, ofrece inmediatamente un aspecto ingrato y cruel. No laboramos para la vida. Trabajamos para la muerte. Nuestro esfuerzo creador se orienta en el sentido de multiplicar las fuerzas destructoras. Más que el valor positivo de un invento en el orden práctico nos interesa su po-

Las usinas de la muerte

por F. DELOSCAR

der destructor. Lo que más concienzudamente estudiamos no es la herramienta destinada a fomentar comodidad y holgura, sino el arma que ha de sembrar el dolor y la muerte. Voluntades bien templadas y cerebros maravillosamente organizados han invertido toda su vida en producir elementos bélicos de una perfección extraordinaria. Se lucha por la conquista de los metales para transformarlos después en máquinas de guerra. Donde el carbón y el hierro abundan, se levantan altos hornos, se escucha el estruendo del martillo pilón y se edifican las naves amplias, limpias, inmensas, de las usinas de la muerte. Todo se halla admirablemente ordenado y previsto. Y los artefactos elaborados con primor parecen obras de arte. Obuses y cañones, tanques y ametralladoras. Todo limpio, brillante, pulido. Aceros especiales, aleaciones de metales, temple, nada se echa en olvido para lograr la máxima eficacia destructora.

La inteligencia demoníaca que anima todo aquello se escuda en el patriotismo, Alma fenicia o car-

taginesa disfraza su avaricia de oro con el mentido propósito de servir los intereses de su patria facilitándole cañones, planchas de blindaje, carros de guerra, de probada eficiencia, pero que cobra a buen precio y que igualmente facilita, si le pagan bien, a los países enemigos...

Hay numerosas usinas conocidas que han producido miles de millones y han incubado y provocado desastrosas explosiones bélicas. Una de la más célebres es la de la casa Krupp.

El fundador de la dinastía, Adolfo Krupp, era hijo de un modesto herrero mecánico de Essen. Estudió ingeniería. Orientó sus actividades y sus investigaciones en el sentido de lograr la construcción de potentes cañones sustituyendo el bronce y el hierro por el acero, cosa tenida por imposible hasta entonces. No era fácil y hacederlo obtener grandes masas de acero fundido. En 1951, Adolfo Krupp presenta, en la exposición de Londres, un bloque de acero de cuarenta y cinco quintales. Este primer éxito resonante fué superado por el mismo fabricante, que

tres años más tarde presentaba en la Exposición de Munich otro bloque de sesenta y cinco quintales, y en 1860, en la Exposición de Londres, otro de setenta y nueve quintales. Sus ensayos para la fabricación de cañones empleando el acero, dieron por resultado que en 1862 pudiera ofrecer a los maestros de la artillería un cañón capaz de hacer 2.000 disparos con un máximo de carga de pólvora cosa que habría reventado a los mejores cañones de hierro y de bronce existentes. Esto constituyó el triunfo definitivo. El hijo del modesto obrero de Essen empezó a ganar millones y a tratar con todos los poderosos de la tierra. El progreso de la casa Krupp puede apreciarse por los siguientes datos: En 1860 ocupaba a 1.500 obreros; en 1873, a 7.000; en 1879, a 15.000, y en 1914, a más de 20.000.

No cabe duda que sin la existencia de las usinas de la muerte, las guerras que azotan a los pueblos serían menos frecuentes y menos desastrosas. Vedlas. En sus despojadas naves reina un orden perfecto. Obuses y bombas de aviación se apilan simétricamente.

Gigantescas bellotas metálicas torneadas y pulimentadas con singular esmero, no dan la sensación de su tremendo poder destructivo. En pocas horas, no obstante, pueden reducir a escombros a una ciudad populosa. Representan para el fabricante una fortuna, y tan infeliz la humanidad, que exhibe como un timbre de honor de gloria la odiosa fundición.

Usinas de la muerte. En sus laboratorios, en sus talleres, en sus altos hornos, en todos sus ámbitos, se labora para destruir. El servicio de la muerte media docena de hombres se enriquece. Las trágicas usinas producen incesantemente artífices destructores que después han de sembrar en el mundo la desolación y la ruina. Ellas son la principal causa de guerra. La metralla que muere desgarrando la carne, se prepara y perfecciona en ellas. En períodos de paz, se produce intensamente. Después, a demoler, que no otra finalidad persiguen las odiosas usinas.

Lástima que el pueblo trabajador no se haya dado cuenta de esto. La misma arma que forja y el mismo explosivo que prepara ha de servir para destruirle a él mismo y a los suyos. Los magnates de la banca y de la industria pesada, sólo sacan de ello pingües beneficios, en tanto que el pueblo derrama sudor y sangre.

FORTUNY. — Me encuentro anonadado al verme entre vosotros, gloriosos maestros. Nunca pensé poder llegar a escalar vuestras excelsas cumbres. Además, mi vida no fué larga y mis cuadros, ensalzados un día, son criticados y tachados de preciosismo y miniaturismo, en tanto que los vuestros son buscados en todas partes con más afán que los de Rembrandt, el divino; Velázquez, el soberano; Tiziano, el único, y el inspirado y delicado Van Dick.

GRECO. — No importa; nadie os superó en finura, delicadeza y matiz, y es justa la inscripción que dice: «Dió su alma al cielo, su fama al Mundo, el corazón a su Patria».

FORTUNY. — El medio me desorientó: primero, Italia; Africa, luego; después mi viejo y decadente solar...

GOYA. — Habéis dejado joyas inestimables: «La elección de modelo», «La vicaria», la admirable «Batalla de Tetuán», en que competisteis, al agrupar y componer, con Rubens y Giordano. Y, sobre todo, las acuarelas, en que nadie podrá igualaros.

GRECO. — Nos hallamos en el reinado de la sinceridad. ¿Qué opinión tenéis de nosotros?

FORTUNY. — Hay manchas hasta en el Sol. Vos, Theotocópuli, habéis sido un innovador prodigioso. Discípulo de Tiziano, comprendisteis que nadie, absolutamente nadie, podía eclipsarlo,

Coloquio de los muertos

DOMENICO THEOTOCOTPULI (EL GRECO). DON FRANCISCO GOYA Y LUCIENTES. FORTUNY

por ANTONIO ZOZAYA

ni siquiera emularlo. Y echasteis por otro camino. Recurristeis a los colores fríos, a la escala clásica, demostrando que, prescindiendo de los tonos calientes, se podía, mejor que con ellos, dar a las figuras, como madre, un espíritu. ¿Qué importan la estilización y el alargamiento de los cuerpos y de los rostros, ni aún su palidez o verdosidad? Están vivos, sienten, palpitan, nos hablan con más intensidad que los de Tiziano y los de Tintoretto; desde luego, mucho más que los de Goya, que ¡perdón!, a las veces, parecen muñecos rígidos de trapo, sin articulaciones y sin espíritu.

GOYA. — ¿No lo halláis en «Los fusilamientos de la Moncloa», ni en las aguas fuertes?

FORTUNY. — He dicho que «a veces», sobre todo en los cartones para tapices. En «La gallina ciega», en «El baile», en «El cacharrero» y en todos los otros. De

vuestras aguas fuertes hablaré después.

GOYA. — Entonces, ¿en dónde encontráis la justificación de mi celebridad?

FORTUNY. — Técnicamente en vuestra milagrosa paleta, olvidada desde los primitivos. Habéis sido dueño del color, es decir, de la vida. ¿Os parece poco? Fuisteis, además, el pintor del pueblo y esto hará que perdure vuestra gloria cuando todos los demás se hayan eclipsado.

GRECO. — Creo haber dado vida a mis semblantes. Recordad la expresión de mi «Caballero de la mano al pecho», de los nobles del «Entierro del conde de Orgaz», de mis «Apostolados», de mis retratos...

FORTUNY. — Nada existe tan espiritual y sublime; pero habéis sido pesimista y tétrico, como artista de la clerecía y de los pala-

ciegos, en tanto que Goya ha sido el pintor del estado llano. No sólo le ha llevado alegría, sino que ha inmortalizado en los lienzos sus costumbres.

GRECO. — Como antes Tiépolo el menor.

FORTUNY. — Pero con más amplitud y exuberancia de colorido y más extensa documentación.

GRECO. — Sus aguas fuertes...

FORTUNY. — Son verdaderas caricaturas, en que buscó, adrede, los tonos sombríos y las deformidades, para fustigar los odios y corrupciones de su época. ¿No es verdad, maestro?

GOYA. — De juro, así fué. Me compadecí de un pueblo vilipendiado, esclavizado y llevado, de propósito, a todos los vicios y corrupciones. Y mis obras reflejan unas veces esa sátira como en «El chorricero» y «El embozado», y otras la airada protesta, como en

el «Fusilamiento» que habéis citado.

FORTUNY. — Esto hace olvidar vuestros defectos. No dominasteis el dibujo como Ribera, tétrico y fanatizado con los santos atormentados; ni como Theotocópuli. Pero fuisteis mucho más humano.

GRECO. — He bajado mucho en la estimación vuestra, Fortuny.

FORTUNY. — Os engañáis. Distéis a la pintura un paso gigantesco. Vuestros personajes tienen espíritu y el espíritu vale más que todo lo material, por grande que sea.

GRECO. — ¿Cuál sería, pues, vuestro pintor perfecto?

FORTUNY. — La perfección no es patrimonio humano; pero creo que a ella se acercaría quien tuviera vuestro pincel y la paleta goyesca, vuestra inspiración espiritual y el amor a la Libertad y al Pueblo del autor de las aguas fuertes, y, ¿por qué no decirlo? el entusiasmo mío y mi observación minuciosa. Y, sobre todo, quien acertase a identificarse con el alma popular, que unos clásicos olvidasteis y otros visto a medias y yo mismo no acerté a comprender. El Pueblo, con sus nuevos y fervorosos ideales, es el que tiene que inspirar y orientar a los artistas del porvenir.

NOTICIARI LOCAL

bada causa per mantindre la de-
tenció, resultant fóra de lloc les
imputacions que se li feien.

Nosaltres ho celebrem en gran
manera i desitgem a l'amic Martí
una millor sort en l'avenir.

Aquests dies, per iniciativa del
Front Popular s'està constituint
una comissió de tots els organis-
mes antifeixistes de la localitat
per tal de fer una recollida de ro-
bes destinades als Fronts i Hos-
pitals.

Acció SINDICAL apoya aquesta
lloable iniciativa i desitja que tots
els ciutadans vallenges hi col·laborin
amb tot entusiasme a l'objecte
d'assolir un màxim de robes des-
tinades a l'esmentada fi.

Tot per als companys que llui-
ten als fronts.

La companya del nostre amic i
company en Manuel Estrada i
Alegria ha infantat una xamasa
nena. Tan mare com filla es
troben en perfecta salut.

Afortunadament per a l'amic
Estrada pogué trobar-se en el sí
de la seva llar en aquests mo-
ments difícils, ja que actualment
es troba convalescent de lurs fe-
rides en un Hospital de Recupe-
ració.

Hem tingut el goig d'estrenyar
la mà del nostre estimat amic en
Josep Pairet i Granell, qui, de
pas per aquesta i convalescent
de les ferides rebudes a l'Ebre,
marxa a un Hospital de Recupe-
ració per tal de refer-se.

Com sempre, el company Pai-
rot manté aquell caràcter enter
que tant el fa ésser estimat, con-
servant l'optimisme i fe en la vic-
tòria antifeixista en un plaç no
molt llunyà.

Desitgem a l'amic Pairet un
bon guariment i una millor sort
en el pervindre.

Són molts els comentaris ciu-
tadans entorn el gran discurs pro-
nunciat la setmana passada pel
president del Govern de la Repú-
blica: tots ells però, ben impre-
sionats i reconeixem que les pa-
raules del doctor Negrin, pronun-
ciades de cara al món, són sus-
crites pel norante nou per cent
dels espanyols.

Nosaltres també suscrivim i
estem d'acord amb l'esperit del
magnífic discurs.

Voces femeninas

¡SACRIFICIO!

Hemos de darnos cuenta de
que por mucho que hagamos por
nuestros hermanos combatientes,
por nuestros valientes luchadores,
todo será poco, porque son ellos
los que luchan por defender nues-
tras libertades y las libertades del
mundo entero. Nuestro deber es
trabajar por ellos cuanto poda-

mos y sacrificarnos porque todas
somos hijas de varón, hermanas
de hombres y madres de hijos o
podemos serlo y a quien más a
quien menos a todas nos importa
la guerra, porque en ella tene-
mos sangre y la sangre nunca
puede volverse agua. Hemos de
trabajar mucho; las que no poda-
mos en Hospitales, confeccionan-
do jerseys, alpargatas, cazado-
ras, pantalones todo lo que sea
útil para los que hoy juegan su
vida para que vivamos nosotros
el día de mañana. No miremos
horas de trabajo, no ansiemos
fiestas; a ver si hacemos un sa-
crificio para la guerra, que son
muchas las vidas que se están
sacrificando por nosotros.

Compañeras, miremos, pues,
que las vidas se pierden, la san-

gre se derrama y España se des-
truye. Las mujeres que tenemos
un poco de sentido común, debe-
mos pensar y reflexionar traba-
jando y veremos lo que significa
la sangre que se está derramando
en España para el bien del mun-
do entero. Parece mentira que
estemos en pleno siglo XX. Los
hombres se ve que no se dan
cuenta del crimen y del horror
que están cometiendo; pues a ver
si nos damos nosotras, madres,
esposas, hijas y hermanas; pen-
semos que tenemos facilidades,
en todo sentido para trabajar am-
pliamente. Seamos mujeres cons-
cientes todas y podemos evitar
mucho mal, trabajando mucho y
bien.

MARIA MARSAL
Enfermera

Imp. Castells. Telf. 186. VALLS

COL·LECTIVITAT TRANSPORTS MECANICS

C. N. T.

A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'at-
meten encàrrecs diàriament per

Reus
Lleida

Tarragona
Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos a la Plaça de la Lli-
bertat n.º 6, VALLS.

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS.

fa avinent a totes les Col·lectivitats de la
comarca i el públic en general, que pot servir
tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa,
carrer F. Macià, 14, 1.º pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE
FUSTERIA
MECANICA I
EBENISTERIA

Estudis de projectes
i pressupostos de
tota mena d'obres en
general.

Construcció de carrosseries, taüts i neveres

Despatx i Fallers:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

VALLS

ACCIO SINDICAT

Cine en el frente

Después de cenar viene el teniente de la Sección, alegre y corriendo y nos dice:

—Muchachos; hoy tenemos cine abajo en el pueblo.

Dijo abajo porque nos hallamos en lo alto de una de las montañas más elevadas de Cataluña.

—Daos prisa los que queráis venir, que nos iremos juntos.

La alegría rebosa en todos dos nosotros. Los más se mudan la camisa y casi todos nos lavamos y peinamos.

—Como te compones para bajar al pueblo—le dicen a uno que se está peinando con pulcritud.

—A ver si doy con la rubia del otro día—responde el interpelado.

—A mí me gusta más aquella vaquera morena—dice un tercero. A lo que añade un cuarto:

—Debemos hoy ponernos de último botón, porque todas estarán en el cine.

El teniente nos llama:

—¿Estáis ya listos muchachos?

Y como respondimos todos que sí, añadió:

—Vamos, pues.

Distaba el pueblo de donde nos hallábamos unos seis kilómetros. Debimos descender por una pendiente casi vertical. Bajamos de prisa y bien; debíamos parecer liebres perseguidos por galgos. Subir nos va a costar ya más; sudaremos la gorda. Pero ¿quién es capaz, por tan insignificante inconveniente, de perder una sesión de cine, donde nos hallamos? ¡Después de seis meses sin ver ni una película, viviendo entre las montañas y barrancos del Bajo Pirineo, haciendo vida de tarzanes, pero sin compañeras! Cuantos nos hallamos libres de servicio bajamos al pueblo.

Llegamos a éste temprano; nos dirigimos a la Plaza Mayor donde deben proyectarse las películas. La plaza puede decirse es una belleza natural, con dos fuentes de las que manan sendos y buenos chorros de agua. A los lados, cuatro corpulentos chopos, tal vez centenarios, parecen ser la guardia de honor del pueblo. ¡Si pudieran dichos chopos hablar! ¿Qué habrán visto bajo su frondoso ramaje? Parejas enamoradas sin duda, felices, bailar, reír, jugar y besarse en fiestas mayores un año y otro año. Y aún están derechos y orgullosos, dispuestos a crecer más.

Como llegamos bastante antes de empezar la sesión de cine, decidimos darnos una vuelta por las callejuelas del lugar. Por ellas pululan los niños que con caras alegres y gestos y voces de satisfacción van comunicando a los ma-

yores, campesinos que llegan de cumplir su ruda jornada y a muchachos que llegan conduciendo vacas, terneras, cabras u ovejas, la fiesta que se va a celebrar.

Al ver llegar tanto ganado, no podemos menos de pensar nosotros en los tiempos de las vacas gordas. Y nos decimos que si aún en estos instantes, los campesinos de por aquí tienen tanto ganado, ¿qué tal deberían andar en tiempos normales?

Y estas tierras, ricas por demás en pastos y ganadería, son las que están arruinando y han intentado vender nuestros clásicos patriotas, los traidores responsables de nuestra guerra.

Empieza a obscurecer. Soldados, paisanos, ancianos y niños, chavalas por cierto muy guapas y simpáticas, todos van reuniéndose en la plaza donde se encuentra ya el camión que conduce la máquina cinematográfica, una espléndida máquina de cine sonoro, propiedad del Comisariado de Propaganda de la Generalidad de Cataluña.

De pronto, por medio de altavoz, nos dicen a todos:

—Tomad asiento, que vamos a dar comienzo a la ejecución del programa.

Como no hay butacas numeradas ni a granel, pronto nos hallamos todos sentados en el suelo, desparramados por la plaza.

Empieza la sesión, proyectándose una revista de Extremo Oriente. Pasan ante nuestros ojos, palacios, templos, monumentos y tumbas, verdaderas joyas artísticas e históricas de aquellos lejanos países.

Sigue a continuación otra revista frívola, pero artística por sus decorados, por las danzas y los movimientos de las simpáticas y bellas girls, que también agrada mucho a la concurrencia.

Y como final de la velada, fué proyectada una comedia titulada «El Guapo», que resultó también muy divertida, después de la cual pudimos oír los sonos de la Internacional, como cierre de fiesta.

Satisfechos del acontecimiento, nos dispusimos los soldados a volver a nuestro campamento. El viaje nos resultó una marcha forzada y sudamos la gota gorda como se dice vulgamente, montaña arriba, ascendiendo con tanta dificultad como fácilmente habíamos bajado. Pero ¿qué nos importaba esta penalidad después de la placentera velada que acabábamos de celebrar?

UN SOLDADO DE LA
DIVISIÓN 26

En Campaña,

Administració Principal de Correus de Tarragona

ESTAFETA DE VALLS

Restablert per la Superioritat el servei de trasmeses populars, tant necessàries en l'actualitat ja que l'hivern s'apropa i els nostres soldats necessiten objectes d'abric, aquella, fent-se ressò del sentit general i del desig unànim del personal de Correus que, sense reparar en sacrificis està disposat a prestar-se amb el màxim interès perquè els nostres soldats no es trobin mancats de tot el que els seus familiars volen trametre'ls-hi, queda restablert dit servei, sota les següents condicions:

1er. Els paquets que hom lliuri a Correus, pagaran solament una pesseta per franqueig.

2on. Deuran presentar-se degudament acondicionats, coberts d'arpillera, tela, hule, de forma que el seu contingut no pugui disgregar-se ni sofrir cap pèrdua.

3er. No podran excedir de 40 cmts. de llarg i 30 d'ample i alt, essent el seu pes màxim, 4 quilos.

4rt. Queda terminantment prohibit presentar paquets que continguin botelles, fruites i matèries que fàcilment puguin passar-se.

5è. Solament seran admesos els paquets que siguin presentats en perfectes condicions de seguretat, devent portar un precinte amb plom o lacre, amb les inicials tot ell per assegurar la recepció del paquet amb el contingut intacte i, com és natural en profit del remitent i del destinatari.

6è. Les direccions deuran anar completament enganxades al paquet per mitjà de goma o altre, sense que s'admetin els paquets la direcció dels quals hi vagi cosida.

7è. Els paquets, a més de la seva direcció, deuran sempre portar la direcció del remitent pel cas de devolució.

8è. A l'objecte de no posar dificultats a la bona marxa dels serveis i en atenció al públic que resideix fora d'aquesta Ciutat aquests paquets s'admeteran dos dies a la setmana, havent quedat assenyalats els dimecres i els dissabtes, dies de mercats en aquesta, devent, per tant, abstenir-se el públic de portar paquets fora dels dies assenyalats.

El que es posa en coneixement del públic en general per a la seva major satisfacció, prevenint-lo que l'esmentat servei començarà el prop·vinent dimecres.

Valls 8 d'octubre del 1938.

L'Administrador,
JULI RODIL

Suposant que sigui la pau, arribar a ella a base del sacrifici de les essències de la humanitat, no pot interessar a cap home digne. Pel contrari, l'important és ésser capaços de sacrificar tota falsa pau a les esmentades essències com indispensables a la pau autèntica.

Recordant

Quants són els bons companys que han ofert el dò més preuat, per un pervindre més humà que el passat?

En dos anys i mig d'aferriçada lluita, podríem contar-los a milers. Però, entre aquests que pel sol fet d'haver abandonat la seva existència s'han convertit en herois anònims de la Humanitat, hi trobarem els que tota la seva vida havia estat una denodada lluita, en pro que les lleis naturals fossin les úniques que imperessin damunt la mare terra.

I són aquests també els que la col·lectivitat humana troba i trobarà més en falta el dia que torni a regnar la pau. Ja que eren els qui més desinteressadament aportaven energies a la nostra organització proletària.

Valls, igualment que altres ciutats i pobles, té la seva llista d'honor oberta, ja que, malhauradament massa sovint solem tenir alguna nova que ens notifica la pèrdua d'algun bon company, motiu pel qual tenim de contenir-nos per a que el sentimentalisme no faci estralls entre nosaltres, per a suportar aquesta sèrie de crims que comet el feixisme coaligat amb les falces democràcies.

La guerra per la llibertat ens està robant els esperits que per dret natural més haurien de conservar-se, ja que són els que ens han donat i donarien la llum per a poder continuar caminant per les tenebres del món.

Oh, company Cart! qui podrà oblidar-te dels que et coneixiem a fons, i sabiem que el teu dinamisme i optimisme, eren prometedors d'èxits falaguers per a l'Organització a la qual perteneixies i la Humanitat sencera!

I vosaltres, germans Mercadé, que tota la vostra vida, va ésser una aferriçada lluita contra els

opresors de tots els vostres germans de classe, qui tindrà la gosadia de voler-nos negar la desinteressada ofrena que heu fet de la vida? Pel contrari, tots en servirem un record que ni el temps ni les contrarietats assoliran esborrar mai de dintre nostre.

Els que amb tu vivíem la guerra, company Guasch Lirón, sabem quin era el teu tremp i el teu esperit, per a no regatejar cap esforç, per titànic que fos, per a poder sortir triomfant de la teva convicció ideològica: però la fatalitat ha volgut que l'obra que havies començat no l'hagis pogut completar, si bé els que amb tu estàvem identificats prosseguirem el camí que per tu resta traçat.

Molts d'altres en trobaríem de companys d'aquests que la seva vida havia estat una continuïtat de sofriments vers l'emancipació dels països: Benaiges, Figuerola, Castellví, Agustenc, etc., etc. No els podrà oblidar ningú que sapiga estimar la seva obra en els llocs de treball i de perill.

I, dissortadament, encara no podem fer el balanç definitiu, puix el destí sembla talment que ens vulgui fer obrir els ulls i l'esperit per a poder així seguir el camí esponsoros que tots ells varen seguir.

Que la terra us sigui lleu, companys caiguts, us diem els qui passarem tota la nostra vida al servei de l'obra que vosaltres no pogueru acabar.

El vostre record ens acompanyarà, i serà el que ens empenyarà a que mai cap opressió ens faci dessistir de la ferma resolució que teníeu vosaltres i nosaltres ens hem imposat d'alliberar la Humanitat de les desigualtats, de la ignorància, de la misèria i de la opressió.

R. JUNCOSA

ATENEU LIBERTARIO

Viernes, 21 d'Octubre a las 9 noche

tema a desarrollar

De como el matrimonio es un comercio
y la mujer el objeto de compra-venta

a cargo del compañero

A. RODRIGUEZ

quien admitirá controversia